

TARA NOASTRA
FOAIA POPORALĂ A
„ASOCIATIUNII“

REDACTOR:

OCTAVIAN COCA.

10

CUPRINSUL:

	Pag.
Cărările vieții	503
Comuna „Viitorul“	505
a.: Să vorbim românește	508
Alex. Țințariu: Nici odată să nu ne perdem cumpătul	510
Din popor	512
Snoave	513
Știri	514

Înștiințare.

Rugăm pe toți câți au binevoit să primească această foaie să grăbească cu trimiterea plății de abonament.

Administrația foii „ȚARA NOASTRĂ“.

Cetitorilor.

Pe toți, cărora le ajunge în mâni această foaie îi rugăm să o cetească și dacă o socot de potrivită trebuințelor țărânimii să o răspândească între oamenii noștri dela sate.

Foaia apare săptămânal și o vor primi cetitorii Dumineca.

Abonamentul e pe an 4 cor.

Pe jumătate de an 2 „

Pe trei luni 1 „

Banii să se trimită la Administrația revistei „Țara noastră“. Sibiu — Nagyszeben. Asociațiune.

Toți cărturarii noștri, mai ales cei în atingere apropiată cu țărâtimea — preoții și învățătorii — sânt rugați a trimite acestei reviste articole și știri cari sânt în legătură cu trebile țărânimii. Indesebi primim bucuros articole cu povește economice, precum — și snoave, poezii populare etc. Scriitorii articolelor sânt rugați a se folosi de un grai înțeles de popor, ca să nu fim siliți a supune schimbării în redacție articolele.

Pentru articolele bune dăm și o cuvenită răsplată bănească.

ȚARA NOASTRĂ

Revista populară

a „Asociațiunii pentru literatura rom. și cultura poporului rom.“

Abonamentul: Pe un an 4 cor. Pe o jumătate de an 2 „ Pe trei luni 1 „ Pentru România . . . 6 Lei	REDACTOR: OCTAVIAN GOGA.	Redacția și administrația: Sibiu (Nagyszeben) Str. morii, 6.
---	---	---

CĂRĂRILE VIEȚII.

Cărturarii le zic *carriere*.

Privește în jurul tău, iubite cetitorule, în satul în care trăiești, fie satul mare sau mic, și vei vedea că cărările vieții ce întâlnești abia sunt mai multe decât degetele dela o mână.

Aproape tot satul e alcătuit numai din plugari. Ei au apucat din moși strămoși pe *cariera plugăritului*, în-deletnicire frumoasă și plăcută neamului nostru.

Preotul aparține la *cariera preoției*, *învățătorul* la *cariera învățătoriei*, *notarul* la *cariera notarilor*, și cu aceste în multe sate am sfârșit. Ici, colo mai găsim și câte un reprezentant al *carierii de negustor* sau al acelei de *meșteșugar*. Șeasă feluri de cariere. Și cu aceste am sfârșit.

Fiind Dvoastră, iubiți locuitori ai satelor, obicinuiți cu aceste puține cărări ale vieții, ați rămas mai numai la ele.

Oricâți copii ați avea, pe toți îi opriți la plugărie; cei mai lipsiți de avere, poate, îi dați ca servitori (slugi), iar fetele ca servitoare.

Rar de tot vedem pe câte un părinte trudind și cheltuind pentru a-și ridica pe vreunul din fiii săi la treapta preoției, a învățătoriei sau a notăriei.

Dar încă și mai rar întâlnim pe câte un sătean, în stare mai bună, căruia să-i deie mâna și să-l taie capul

a-și îndreptă pe fiul său pe o altă carieră, cum e aceea: de medic (doftor), avocat, profesor, inginer, ș. a.

Nici nu vă facem imputări din această pricină; pentrucă e foarte greu în ziua de astăzi a țineă un copil la școală în oraș câte 10—16 ani și uneori și mai mulți. Se cer multe, foarte multe, cheltueli, cari puțini le pot purtă. Dar se cere mai ales ca copilul să aibă talent de frunte și dragoste cătră carte. Unde aceste nu lipsesc, adesea se găsec și mijloacele trebuincioase la învățatură; pentrucă pe seama tinerilor talentați și cu purtări bune unii oameni vrednici au făcut frumoase ajutoare.

Dacă e să vă facem imputări, apoi vă facem din altă pricină, că adevă Dvoastră sătenii nu vă porniți copiii pe *carierile număroase*, foarte număroase ale *meseriilor și negoțului*.

Pentru pregătirea pe aceste cariere nu se cer cheltueli prea mari și aceste mulți din Dvoastră le-ați puteă purtă.

Nu numai atât. Pe cariera meseriilor și negoțului v'ați puteă ferici mult mai bine pe fiii Dvoastre. Pentrucă — cum se zice — «o meserie face cât o moșie» sau «meseria este plug de aur». Și tot așa și pe cariera negoțului.

De altă parte meșteșugul și negoțul numai Dumnezeu ți-le poate luă; dar om nu. Ele sunt mai statornice și mai sigure chiar și decât moșia. Meșteșugarului nu-i ninge, nu-i plouă, nu-i bate ghiața și de multe alte năpăstii este scutit; plugarul însă nu.

Mai puțin liberă și tihnită este vieța omului într'o slujbă oarecare. El este atârnat de alții, și rar este stăpân pe voința și dorințele sale.

Meșteșugurile și negoțul din contră sunt astăzi singurele cariere, pe cari oamenii pot să adune averi, să trăiască liberi în orice țeară și astfel să se poată ferici.

Despre aceste cariere vom scrie mai pe larg în numerii următori ai foii noastre și vom da povețe pentru îmbrățișarea lor.

COMUNA „VIITORUL“.

X. Rând mai bun în hotar.

«O iarnă întreagă — zice preotul — am stăruit mereu mai numai asupra modului cum am putea să facem un rând mai bun în hotarul comunei.

La început am stăruit asupra folosului ce ar urma din *comassare*.

Am arătat oamenilor că, îndeosebi, e rău și păgubitor obiceiul de a lăsa pământul *ogor*, în felul cum fac plugarii noștri mai pretutindeni, pentrucă:

1. Pământul, bine lucrat și bine îngrășat (*gunoit*), se poate sămăna an de an cu bun folos — cel mult lăsându-se *ogor* la 6, 8, 10—15 ani odată și nu tot la al treilea an — ;

2. Foloasele ce plugarii le au pe urma *ogorului* sunt așa de neînsemnate, că o schimbare a acestui mod de lucrare din zi în zi se vede tot mai mult a fi neapărat trebuincioasă.

Ce face plugarul cu moșia împărțită în mulțime de sorțițe sau fășii de pământ?

Abia împlântă plugul într'un loc și, întorcând câteva brezde, e și gata. Astfel pleacă la alt loc, unde iarăș nu are mult de lucrat și trebuie să plece la alt loc sau acasă. Sdroabă mare pe om și vite, pierdere de timp cu umbletul încoace și 'ncolo, iar treabă puțină. Tot așa se întâmplă la coasă și mai ales la uscatul fânului, la secerat, cules și cărat. Alergătură multă, treabă puțină. Alergăturile se fac perzând timpul; pierderea de timp e pierdere de lucru și pierderea de lucru, pierdere de câștig. Aceste pierderi sunt foarte mari; mari pentru fiecare plugar, și nesămuite pentru locuitorii unei comune și mai ales ai unei țări. Tocmai de aceea plugarii trebuie să stăruie mereu, ca moșia să o aibă cât mai neîmpărțită sau mai *comassată* pentruca astfel să o poată lucra cu folos cât mai mare.

Tocmai de aceea *comassarea* hotarului poate fi privită ca o schimbare foarte însemnată în plugărie, care are să fie un izvor de câștig prețios și trainic, și va aduce în scurt timp dar și binecuvântare asupra tuturor locuitorilor.

Am arătat mai departe că piedeca cea mai mare ce sta în calea acestei înnoiri folositoare este *pășunatul*.

Plugarilor noștri li-se pare un lucru cu neputință să se lipsească de *pășunatul* miriștilor, al cucuruziștilor și al *ogorului*.

Și totuș s'ar putea și ar trebui să se facă. Dacă o adunare a poporului din comună ar hotărî așa, nime nu s'ar pune împotriva acestei hotărîri.

În această întâmplare fiecare plugar ar avea mână slobodă de a folosi cât mai bine locurile sale și a nu mai lăsa ogor.

În locul ogoarălor șterpe de puțin folos pentru pășunat, s'ar putea sămăna trifoiu și alte ierburi de nutreț, cari ar fi cel puțin întreit mai folositoare, prin belșugul de hrană bună și multă ce ar îmbiă pe seama vitelor.

E lucru mare a cultiva înțelepțește fiecare plugar an de an câteva locuri mai mult, și fiecare comună câteva sute sau chiar mii de jugăre mai mult.

Pentru un plugar sporul, socotit în bani, se poate urca la câteva zeci sau sute de coroane, pentru locuitorii unei comune la multe zeci sau sute de mii, iar pentru un popor întreg la multe, foarte multe milioane.

Oricât am stăruit pentru comassarea hotarului — zice preotul — deocamdată nu am putut îndupleca poporul să o facă.

Se temeau oamenii că, cu toată bunăvoința și cu toate măsurile de precauțiune, unora li s'ar veni locuri slabe în locul celor bune, se temeau apoi de cheltuieli mari și alte multe.

Am isbutit însă să-i înduplec a se învoi, ca totuș să facem o înnoire în lucrarea hotarului.

Anume: fiecare locuitor rămâne stăpân al tuturor locurilor sale din câmp, atât al acelor de arat cât și al acelor pentru fân.

Se statorește însă ca, de încercare pe timp de 12 ani, să *nu se mai lasă ogor*, și pășunatul în tot cuprinsul locurilor de arat se oprește.

Cu prilejul aratului, sămănatului, căratului ș. a. vitele se vor desprinde numai în funii, dându-li-se hrana deagata.

Pășunatul nu se lasă dintr'odată liber pe seama vitelor, ci se împarte în 3 părți. Cu chipul acesta, până se paște o parte, în celelalte două crește de nou iarbă îndestulitoare.

Deosebit de pășunatul vitelor se lasă loc de *pășunat pe seama oilor* și iarăș deosebit pe *seama porcilor*.

O bucată de loc de vr'o 200 jugăre, așezată într'o parte scutită de vânturi a hotarului și cu pământ bun, s'a lăsat pentru a fi plantată cu altoi.

Un loc de 4 jugăre în apropierea comunei s'a dat pentru o *școală economică de pomi și de viță de vie*.

Locul unde au fost viile rămâne tot pentru *vii*,

În altă parte s'a rupt o bucată de loc pentru *curechiște*.

Cum s'a urmat acum la lucrarea hotarului?

Fiecare plugar și-a rânduit trebile astfel ca locurile sale de arat să și-le împartă în 4 părți:

In una din aceste părți fiecare a sămănat:

In anul întâi: cucuruz, napi, crumpene.

„ „ al doilea: orz sau ovăs cu trifoiu.

„ „ „ treilea: trifoiul sămănat în anul al doilea.

„ „ „ patrulea: grâu.

In partea a doua a moșiei a sămănat:

In anul întâi: orz sau ovăs cu trifoiu.

„ „ al doilea: trifoiu.

„ „ „ treilea: grâu.

„ „ „ patrulea: cucuruz, napi, crumpene.

In partea a treia a moșiei a sămănat:

In anul întâi: trifoiu.

„ „ al doilea: grâu.

„ „ „ treilea: cucuruz, napi, crumpene.

„ „ „ patrulea: orz sau ovăs cu trifoiu.

In partea a patra a moșiei a sămănat:

In anul întâi: grâu.

„ „ al doilea: cucuruz, napi, crumpene.

„ „ „ treilea: orz sau ovăs cu trifoiu.

„ „ „ patrulea: trifoiu.

Sau mai deslușit: ¹⁾

Anul	Partea de moșie			
	1	2	3	4
1	Cucuruz, napi, crumpene	Orz sau ovăs cu trifoiu	Trifoiu	Grâu
2	Orz sau ovăs cu trifoiu	Trifoiu	Grâu	Cucuruz, napi, crumpene
3	Trifoiu	Grâu	Cucuruz, napi, crumpene	Orz sau ovăs cu trifoiu
4	Grâu	Cucuruz, napi, crumpene	Orz sau ovăs cu trifoiu	Trifoiu

În toate cele patru părți ale moșiei grâul urmează după trifoiu, pentru că după el grânele isbutesc foarte bine. Și astfel

¹ Din cartea: *Scrisori către plugari* de C. Sandu.

trifoiul este una din plantele menite să țină locul ogorului sterp, ce plugarii noștri obișnuiesc a-l lăsa an de an.

În chipul acesta, pe urma ogorului scos din obicei, și prin o împărțire mai cuminte a locurilor de arat în 4 părți, și nu în două sau trei hotară sau furdulașe, — a urmat mult spor și binecuvântare.

Bucate se adună mai multe decât odinioară.

Pentru vite se adună *nutreț mai mult și mai bun*, așa că ele se pot ține, aici-colea, chiar și peste vară în grajd.

Pe calea aceasta se adună *gunoiu* mai mult; vitele dau *lapte* mai mult și mai bun, și astfel un spor vădit se arată la toți plugarii și în toate.

Mai ales *economia vitelor* începe să înainteze văzând cu ochii; pentrucă a treia parte din hotar, care până acum — ca ogor sterp — nu aducea mai nici un folos, prin modul cel nou de lucrare, a început să dea mii de cară de nutreț de cel mai bun, mai ales *trifoiu*. Cu acest nutreț se pot ține — iarna, vara, — vite mai multe și mai bune, și în felul acesta bunăstarea singuraticilor locuitori și a comunei peste tot sporește de ție mai mare dragul.»

SĂ VORBIM ROMÂNEȘTE.

Cetitorii plugari ai acestei foi își vor zice mirați: „Dar nu vorbim noi românește? Că altă limbă nu știm. De ce ne mai spui dar ca să vorbim românește?”

Și au dreptate până la un loc. Singuri, ei sunt adevărații păstrători ai comorilor limbii noastre.

„Voi singuri străjuți altarul

Nădejdei mele de mai bine“

zice și poetul. Clasa noastră cultă, elita, nu în puține locuri, află o adevărată plăcere să macine urluiala altor limbi. Dacă vre-un țăran, bunăoară, s'ar rătăci vre-odată în zi de lucru prin locurile de preumblare ale Sibiului spre Dumbravă, să nu se înșele să creadă că toți pe câți îi aude vorbind nemțește, sunt nemți. Mai sunt și Români cari n'au uitat că de nu moșul lor, strămoșul de bunăseamă, plecat pe coarnele plugului, va fi cântat poate în aceeași zi a săptămânei — ostenit de muncă în dulcea limbă românească:

Arz'o focul sărăcie

Mi-a fost dată de vecie...

Dar nu aici e buba. Numărul celor ce știind prea multe limbi, și cu a lor nu mai știu ce să facă, e puțin de tot. Ici-colo, câte o creangă uscată, în codrul verde și plin de vieată al neamului nostru.

Altundeva e răul, asupra căruia voiesc să vă atrag luarea aminte. Prea multe cuvinte străine lăsăm să-și facă culcuș în cetățuia limbii noastre. Noi n'am fost și nu suntem numai noi de noi, ci suntem mestecați cu multe feluri de neamuri, și ne pomenim pe neobservate, cu câte un cuvânt străin furiașat, cu câte o pasere străină, cu câte-un cuc, care vine și-și lasă oul în cuibul nostru. Și ori-cât îl schimonosim cuvântul după firea limbii noastre, tot se cunoaște cât de colo, că piuie a străin. Față de cuvintele cari s'au strecurat mai de mult, nu avem ce face. S'au încetățenit, și nu ne mai stă în drept și putere să le dăm peste graniță. Ar fi și un păcat. În conținutul lor am pus ceva din sufletul nostru în decursul veacurilor, și lăpădându-ne de ele, ne-am lăpădat de bucăți rupte din sufletul nostru. Bunăoară cuvântul: „cătană“. E cuvânt străin, dela ungureșul: „katona“. Cuvântul românesc ar fi „soldat“. Cu toate însă că avem termin românesc pe „cătană“ cu greu îl mai putem înlocui cu altul. Nici nu se acopere aceste două cuvinte pe deplin.

Dacă mi-ar zice cineva: „*Sunt soldat*“, nu mi-l pot închipui decât stând țanțoș în fața mea, cu ochii strălucitori, cu chipiul pe ureche, privindu-mă cu coada ochiului, mândru și scoțându-și pieptul afară, să văd ce bine-i stau hainele frumoase pe el.

Când rostesc cuvintele: *Măi frate, m'a luat „cătană“*, par'că văd o ființă năcăjită, cu ochii pierduți în gol, a desnădejde, de pe buzele căruia se desprinde cântecul de jale:

Plânge-mă maică cu dor
Că ți-am fost dulce ficior,
Ți-am ținut plugul de corn
Și la'ntors și la ogor,
Când a fost la sămănat,
A vin't Neamțul, m'a luat.“

Sau:

„Cini m'a seos din al meu sat
N'aibă loc de îngropat.

Așa sunt multe cuvinte. Cu certificate în regulă, de cetățene ale limbii românești.

Sunt însă o seamă de cuvinte, nouă nouțe, intrate de curând în graiul românesc, cari își vădesc de departe obârșia străină

și tulbură prin sunetele lor aspre armonia și dulceața limbii noastre.

Așa sunt cuvintele „heiu“, „valău“, „grumbuh“, „vecsăl“ — n'ar mai fi pomană de el — „erșu“ și alte multe pe cari nu vi le pot înșiră acum. De cele mai multe sunt vinovați *tot* cărturarii noștri, — adecă la drept vorbind nici ei, că nenorocul nostru — cari învățând la străini se aleg cu o grămadă de vorbe străine, a căror traducere românească n'o cunosc. Și poporul aude azi, aude mâne și le învață și el. Prin atingerile cu notarii, cu judecătoriale, mai cu seamă, cuvintele străine intră în graiul românesc cu nemiluita.

De cuvintele aceste străine trebuie să ne scuturăm odată, căci ne pomenim mâne poimâne, că nu ne mai înțelegem cu frații de prin alte locuri. Să ne dăm silința cu toții să păstrăm curățenia limbii. Cine vorbește în limbă străină, să vorbească, dar cine vrea să fie Român, să vorbească *bine* românește.

Mustra odată pe niște domni de român, cari vorbeau nemțește, badea George Cârțan — este cineva, care să nu-l cunoască?

Și zicea badea George: „Bine, domnilor, dvoastră nu sunteți Români? Văzuta-ți Dvoastră vre-odată, cum scoate cloșca pui și de găină și de rață?”

— Văzut.

— Ei bine, dacă ați văzut, ați auzit vre-odată puii de găină să măcăiască ca ratele?

Puii de găină, *pui de găină*, și puii de rață *pui de rață*, fiecare cu piuțul lor.“

*

Să ținem minte, cu toții, pilda lui Cârțan.

a.

NICI ODATA SĂ NU NE PERDEM CUMPĂTUL.

De multe-ori îmi aduc aminte de o nespus de tristă și înfiorătoare întâmplare, care s'a desfășurat într'un fruntaș sat românesc din Bănat, și întotdeauna simt în pept un fior de mahnire și de durere, căci aceea întâmplare a adus multă jale și miare nenorocire în două case românești, de unde poate pe vecie a pierit fericirea și veselia, — aceste două lucruri, cel dintâi sfânt iar cel de pe urmă de mare însemnătate, căci fericirea și veselia e bine să nu lipsească din nici o casă.

Badea Ion a fost unul din cei mai cinstiți, sânguincioși și cruțători oameni din sat. Neîncetat a muncit bietul om ca să câștige hrană pentru nevastă și cei doi copilași, un băiat de patru ani și o fetiță de doi ani, iar în toate Duminecile se ducea la sfânta biserică, ca cu sufletul curat să asculte slujba Dumnezeiască, și nu mergea în birt, ca să-și lapede în punga veneticului bănișorii câștigați cu sudoare grea și amară, și să-și otrăvească sufletul, cu rachiul gătit din spirt și apă, cum fac aceasta alți săteni, bețivi, leneși și fără scaun la cap, și cari odată ajung pe drumuri, fără casă și vatră.

Intr'o zi de iarnă, badea Ion a mers la oraș, unde având multe afaceri de implinit, l'a prins noaptea în drum. Ajuns acasă, a aflat închisă poarta. A mers deci la fereastră, să dea știre nevastei despre sosirea sa. Dar abia s'a apropiat de fereastră și a făcut un pas înapoi . . . În odaia scundă și sărăcăcioasă, opaițul împrăștiă o lumină slabă și tremurătoare. . . Ileana, nevasta lui badea Ion, ședeă lipită de un bărbat, pe care din când în când îl sărută pe frunte și cu dragoste îi mângăia fața.

Badea Ion a început să tremure, ochii i-s'a inchiegat în sânge, și fără să cumpănească cele văzute, fără să știe că cine e bărbatul din odaie, căci nu i-a putut vedea fața, — trece cu o săritură poarta, apucă în mâni toporul, ca fulgerul se repezește în odaie, și cu o singură lovitură, omoară pe acela, care după gândul lui, i-a răpit fericirea din casă și cinstea numelui său.

Apoi îndată ridică de nou toporul, ca să lovească și pe Ileană, — dar în clipa următoare, omul ce și-a uitat de sine, omul însălbătăcit, se oprește, toporul îi cade din mâni și stă ca trăznit, căci Ileana, cu glasul plin de groază a strigat:

— „Ai omorît pe Stefan!”

Stefan a fost fratele Ilenei:

Nenorocitul s'a îndrăgit de o fată din sat. Părinții săi însă, odată cu capul nu s'ar fi învoit la împreunarea aceasta, căci fata, după zisele lor e leneșă și risipitoare.

Pe Stefan așa de mult l'a amărit hotărîrea părinților săi, de a nu-i da voie ca să ia de nevastă pe fata ce el iubiă, încât într'o zi, fără să spună o singură vorbă, a luat lumea în cap, și-a părăsit vatra părintească.

După doi ani de pribegie însă, dorul l'a reintors acasă.

N'a avut curaj să meargă de-adreptul la părinții săi, temându-se de muștrările ce îi vor face, ci a mers la badea Ion, la cumnatul său, și la Ileana, la soru-sa, ca aceștia să pregătească

pe bătrâni despre vestea îmbucurătoare. Aici apoi s'a desfășurat întâmplarea povestită . . .

Sfârșitul acestei întâmplări încă e trist și dureros.

Badea Ion a fost închis, apoi judecat la 4 ani închisoare.

Bietul om nu și-a luat apărător, și astfel tribunalul, din slujbă, căci așa scrie legea, i-a dat apărător, căruia Ileana n'a putut să-i plătească cheltuielile judecate de tribunal.

Advocatul, străin de neamul nostru, a început proces, și după ce a făcut o grămadă de alte cheltuieli, a vândut la licitație mica moșioară a lui badea Ion, iar Ileana cu cei doi copilași au rămas cerșitori pe drumuri.

Cine poate să spună, că oare, badea Ion mai strânge-va la piept copilașii săi, dragi ca lumina ochilor, când după ce își împlinește osânda, i-se deschide ușa temniței! . . .

Să luăm cuvenita învățătură din aceasta întâmplare și, înainte de a face ori și ce lucru, fie acela ori-cât de neînsemnat, să-l cumpănim bine, căci cumpătarea e una din cele mai frumoase și laudate virtuți.

Alex. Țințariu.

DIN POPOR.

Cine vede și pricepe,
Dragostea de unde'ncepe?
Cine vede și cunoaște,
Dragostea de unde naște?
Dela gâtul cu mărgelile,
Dela buze rumenele,
Dela grai cu drăgănele,
Dela țite bourele.

Dragă mi lelița'naltă
Și la mers cam legănată,
Dragă mi lelița'n joc,
Când se leagănă cu foc.
Unde ea pune piciorul
Se aprinde jucătorul.
Unde-aruncă un ochișor,
Arde sufletul de dor.
Dragă mi lelița mică
Și de trup cam gingășică,

Că se suie pe opincă
Și dă gură la bădică.

Câte fete cu mărgelile
Toate-s drăguțele mele.
Câte fete răsărite
Toate-mi par flori înflorite.
Cum aș face, cum aș drege
Că pe toate le-aș culege,
Să-mi fac traiul și să mor
Legănat pe sânul lor.

Frunză verde de alună,
De cât cu'n tată și-o mumă,
Mai bine cu-o mândră bună,
Ea, de vede că-ți e rău,
Îți face leacuri mereu,
Și le-aduce'n gura ei
De-o săruți pe eând le bei;

Iar, de vede, că ți bine,
Te strânge'n brațe la sine,
De-ți râde inima'n tine.

Asta-i lelea cea de-atunci,
Care dă paie la junci,
Și la feciori buze dulci.

Asta-i lelea cea de-apoi,
Care dă paie la boi,
Și la feciori buze moi!
Asta-i lelea cea frumoasă,
Până-i lumea nu-i acasă,
Că-i în târg cu petringei
Țucă-i badea gura ei.

Pentru mândra, care-mi place,
Nici părinții n'au ce-mi face,
Nici judele satului,
Nici chiar domnii sfatului.
Domnii șed și sfătuiesc
Eu cu mândra mă iubesc,
Și cu dragoste-i șoptesc:
„De ți-ai face patu-afară,
Eu m'aș face vânt de vară,
Și-aș veni la tine 'ndată,
Să te văd cum ești culcată?
Cu fața cătră părete,
Cu gura arzând de sete.
Fața vânturați-o-aș
Gura sărutați-o-aș.

SNOAVE.

Mâncați.

Înainte vreme la insurătoare, până nu se păcăleă un flăcău
c'o fată nu se luau de soți. Așa un popă se duse cu un fecior
al său să pețască o fată. Când ajunse colo, fata eră singură acasă.

Popa atunci a întrebat pe fată:

— Fată mare, de ce să legăm caii?

— Ori de vară, ori de iarnă, a răspuns fata.

Da popa, i-a legat de gard. Atunci fata i-a zis:

Nu așa părinte. Eu ți-am spus să-i legi: ori de căruță ori
de sanie.

A intrat popa în casă și a zis fetei:

— Noi venim cam de departe, dacă se poate să ne faci ceva
mâncare.

— Cum nu părinte, iacă îndată!

Și-a pus fata ciauul se facă mămăligă și-a început să
ciarnă făina. Atunci popa i-a zis:

— Când-ți cerne făina, fată, să nu-ți clăteni spatele.

A gătit mâncarea fata și-a venit și masa și-a poftit pe popa
și fecioru-so la masă. Atunci fata a zis musafirilor:

— Poftim, părinte, și mâncați, dar din barbă să nu dați.

— Atunci popa văzând că fata-i păcălise, o făcù noră.

Nu știi.

Un om aveà rachiu în casă și negăsindu-l în sticlă zise femeii :

— Da unde-i rachiul din sticlă ?

— Păi, tu nu știi că mie nu-mi place rachiu în casă?...

Epurile.

Un epure odată supărat foc, pentrucă toată lumea nu-i mai da pace și nu puteà nici un minut, să mânânce în tihnă, ori să se odihnească și văzând că nu mai este de trăit; căci cela ho, cela teo, s'a luat de gând, și a pornit să-și puie capăt zilelor lui amare la o apă, necându-se. Dar când ajunsese colo și vru să saie în apă, ca să se inece, toate broaștele ce erau pe mal, se speriară de dânsul și săriră în apă. Atunci el crezând că broaștele s'au înecat de frica lui și că mai sunt și alte ființe, care trăiesc mai greu decât dânsul, nu se mai înecă.

Un pas mai mult...

Un țigan ducându-se la un Român și colo la Românul cela fiind podul deschis și văzând cioroiul dracului în pod o slănină mare și bună, își puse în gând s'o fure și pace. Și sara s'a furishat cioroiul cela prin ograda omului, prin tindă și s'a suit în pod, fără să-l vadă cineva. Din gura podului și până la slănină, a dat cu pașul, ca să nimerească mai bine, la întoarcere. Dar când a luat slăнина și s'a întors cu dânsa în spate, ca să fugă a numărat iar înapoi dela locul unde fusese slăнина și până în gura podului. Acolo și-a zis în gând, să deie un pas mai mult dela dânsul, că doar el e darnic și nu-l costă parale. Dar când a dat pasul mai mult, a și căzut în tindă hodorog, tronc, cu slănină cu tot. Atunci faraonul în loc de slănină, se alese c'o mamă de bătaie, de o va spune și la morți.

N. Mateescu-Movilă. — Diocheți-Putna.

ȘTIRI.

Asociația aradană, convoacă pe 11 August adunarea generală ordinară la Arad în locul „Casei naționale“. Se vor tracta agendele curente administrative. Se vor alege de nou prezidentul și 2 viceprezidenți, și membri în direcțiune. Nădăjdum, că Asociația aradană, se va porni cu puteri înoite la muncă, muncă spornică și binefăcătoare, pentru *cultura românească*, căreia așa de puțină atenție i-se dă în zilele noastre. Și e știut doar, că numai suflete lămurite prin focul culturei, au tăria și de a putea susține lupta mare și grea a vieții, în toate manifestările ei.

Biserică gr. or. maghiară. — Vicecomitele comitatului Csongrád a adus o hotărîre, prin care declară biserica gr. or. din Szentes înființată de Greci la 1784, de biserică independentă. Și, fiindcă credincioșii sunt toți maghiari, limba oficială, nu uită a o declara cea maghiară. Consistorul din Arad, în contra acestei hotărîri a apelat la ministru, pentru susținerea dreptului său, dar ministrul nu și-a dat învoirea.

⊙
Despărțământul „Becicherecul Mare” al Asociațiunii, își ține adunarea cercuală la 1 Aug. 1907 în Sărcea-Română.

⊙
Despărțământul Sătmar-Ugocea al Asoc. își va ține adunarea generală în comuna Mocira la 11 Aug. 1907. Adunarea va fi împreună cu o reprezentație teatrală și petrecere populară.

⊙
Numărul băncilor. — În întreagă țara sunt 4543 bănci, casse de depuneri și însoțiri de credit, cu un cuvânt institute de bani. Din aceste românești 115. Avera proprie a tuturor institutelor acestora face 1043·35 milioane coroane. A băncilor românești 19.100,000 cor.

Profitul curat pe anul 1905 a fost la toate 107.477,000 cor. Al băncilor românești 2.3000,000.

⊙
Numărul Românilor. — După recensământul mai nou făcut asupra tuturor Românilor — suntem în:

Ungaria	2.800,000
România	6.392,273
Basarabia	1.323,000
Bucovina	231,000
Turcia	214,000
Serbia	100,000
Bulgaria	72,000
Grecia	30,000
Istria	2,000
<hr/> Laolaltă	<hr/> 11.224,273

⊙
La adunarea generală a desp. Sălagiu venerabilul bătrân și sprijinitor al culturii românești, George Pop de Băsești, a invitat prin un circular pe toți preoții din cerc să se prezinte la adunare cu cât mai mulți țărani, — despre a căror întreținere se îngrijește dlui — și mame cu copii frumoși și bine îngrijiți

pentru expoziție de copii, aranjată cu acelaș prilej din partea reuniunii femeilor.

La 1 August și-a serbat *Di George Pop de Băsești*, — Badea George — aniversarea a 72 de ani dela naștere. Popor și inteligență au luat parte și s'au bucurat împreună cu vrednicul fruntaș, de această zi de sărbătoare și de înălțare nu numai pentru membrii familiei, ci pentru întreg neamul românesc ardelean.

Roada acestui an și starea sămănăturilor. Roadă grâului, săcării, orzului și ovăsului a rămas mult îndărătul unei roade mijlocii obicinuite în țara noastră. Față de roada anului trecut grâu a fost mai puțin cu peste 21 milioane măji metrice, săcară cu aproape 4 mil. măji metrice, orz cu peste 2 mil. măji metrice și ovăs cu aproape 1 1/2 mil. măji metrice. *Rapita* a dat roadă mijlocie. *Cucuruzul* în mare parte făgăduiește roadă bună. *Celelalte plante* încă s'au recules în urma ploilor din urmă. *Otăvile* sunt slabe, *pășunile* asemenea. *Viile* în cele mai multe părți vor da roadă mijlocie; iar pomii roadă mai slabă decât mijlocie.

Se caută două servitoare pentru școala de menaj a „Reuniunii femeilor române din Sibiu”. Vor fi angajate pe timpul din 10 Septembrie 1907 până la 15 Iulie 1908. A se adresa conducătoarei școalei Iulia Dancășiu în Rășinar.

Inștiințare. Am trimis această foaie timp de șapte luni unui număr foarte mare de cetitori, fără ca mulți din ei să fi plătit abonamentul și fără să fi returnat cele 30 numere ale foii. Dreptaceea pe toți acești cetitori i-am socotit și-i socotim abonați și-i rugăm să binevoiască a ne trimite abonamentul pe asemnatul alăturat la Nr. 20 al foii.

Abonații cari au plătit numai pe un pătrar sau o jumătate de an sunt rugați să-și înoiască abonamentul la timp trimițând suma cu care sunt în restanță.

Totodată rugăm să se lipească pe dosul cuponului întreagă adresa sau să se scrie măcar numărul învălitoarei în care trimitem foaia și să ni-se împărțasească spre îndreptare greșelile ce s'ar fi strecurat în adresă.